

JOANNA
BOLOURIOVÁ

NEJKRÁSNEJŠÍ

ČAS V ROCE

RODINA, SNY, REALITA A JÁ

Nejkrásnější čas v roce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Joanna Bolouriová

Nejkrásnější čas v roce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Joanna Bolouriová

Nejkrásnější čas v roce

Rodina, sny, realita a já

© Joanna Bolouri, 2016
Translation © Kristýna Vyhlídková, 2018
Translation © Hana Netušilová, 2018
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-233-0
ISBN e-knihy 978-80-7597-295-8

Pro mámu

Obsah

1. kapitola	8
2. kapitola	16
3. kapitola	30
4. kapitola	51
5. kapitola	67
6. kapitola	73
7. kapitola	86
8. kapitola	98
9. kapitola	104
10. kapitola	116
11. kapitola	123
12. kapitola	133
13. kapitola	139
14. kapitola	154
15. kapitola	172
16. kapitola	179
17. kapitola	186
18. kapitola	199
19. kapitola	222
20. kapitola	236
21. kapitola	242
22. kapitola	253
23. kapitola	280
24. kapitola	292
25. kapitola	303
26. kapitola	311
27. kapitola	327
28. kapitola	342
29. kapitola	349
30. kapitola	360
Poděkování	365
Se(x)znam	368
Podle pravidel	370
Mateřství a psaní	371

1. kapitola

„Pověz, potkalas někoho?“

Poslední dva roky mi moje máma klade tuhle otázku pokaždý, když jí volám.

Po. Kaž. Dý.

Od chvíle, kdy jsem se rozešla se svým posledním dlouholetým přítelem, Tomasem Segurou, železničním inženýrem (napůl Španěl, napůl křupan, kterému teď láskyplně říkám Tomas Honipéro), ji drtí strach, že já, Emily Carsonová, bych mohla být jediným ze tří jejích přiblíblých dětí, který nikdy neuzavře manželství. Pro ni je manželství vším. Rodina je vším. Být sám nepřipadá v úvahu, zvláště ne pro osmatřicetiletou bezdětnou učitelku angličtiny, která by měla vážně uvažovat o zmrazení svých vajíček, než se scvrknou a umřou – její slova, ne moje, a bude je opakovat pořád dokola, jen pro případ, že bych těch prvních tisíc pokusů přeslechla.

„Mluvím vážně, Emily. Nemyslíš, že dva roky samoty už stačí? Jednoho dne se probudíš, budeš v mém věku a budeš si přát, abys nebyla zase tak vybíravá. Utíká ti čas. Když jsem byla tak stará jako ty, tobě bylo osmnáct, a *ještě* jsem měla osmiletý dvojčata.“

„To se o tom zase musíme bavit? Já nejsem ty, mami. Jsem úplně jinéj člověk,“ povzdechnu si a přemýšlím, proč si tohle zase nechávám líbit, a odpověď zní, protože je neděle.

Neděle šest večer je čas, kdy dovolím jejímu odsuzujícímu hlasu, aby překonal po telefonu těch 411 mil od skotský hranice do mýho bytu v Londýně a přímo do mýho ucha; no, pokud jí teda nezapomenu zavolat. To mě pak uhání, dokud jí to nezvednu, a ptá se mě, jestli jsem mrtvá. Jsem mrtvá a pořád jsem sama? V jejích očích je to obojí stejná katastrofa.

Normálně by moje standardní odpověď *Ne, mami, nikoho jsem nepotkala* vedla k pochmurnému zklamanému povzdechu nebo k tirádě o tom, jak si můj brácha Patrick úspěšně našel rozkošný děvče navzdory faktu, že postrádá jakýkoliv sociální dovednosti.

„Propána, neumí ani jíst se zavřenou pusou, a i *on* se oženil. A tvoje sestra se umí stěžít podepsat, a taky to zvládla!“

Ta ženská mě dohání k nepřítčetnosti takovým způsobem, že i když jsem s ní tuhle konverzaci začala vést v ložnici, najednou stojím v koupelně a zírám do zrcadla na svůj vyčerpanej výraz. Všimnu si šedivýho vlasu staženýho v culíku a honem ho vytrhnu, než se její kostnatá ruka vynoří z telefonu a udělá to za mě.

„Ježíši, mami,“ zajíknu se a přesunu telefon k druhýmu uchu, abych si mohla zkontrolovat zbytek vlasů, „máš vůbec některý ze svých dětí ráda? Iona je dyslektik, ne idiot – samozřejmě že se dokáže podepsat, je sakra právní poradkyní... Ale chápu, jak to myslíš s Patrickem; je to jako sedět u stolu naproti lamě. Nikdy bych nevěřila, že ti dva jsou dvojčata, každé je úplně jinéj.

Mimochodem, abych odpověděla na tvou otázku, mám nějaký novinky a jediný, –“

„Jediný, co říkám, je, že pro každého tu někdo je, a jediný, –“

Proboha, teď se chystá mi vykládat, co musím udělat.

„– co musíš udělat, je –“

„Mami,“ přeruším ji rychle, „vím, co se chystáš říct, ale snažím se ti sdělit, že –“

„– vzít v úvahu muže, který bys normálně v úvahu nevzala. Tohle jsem udělala s tvým otcem a –“

„JÁ UŽ JSEM NĚKOHO POTKALA! Kristepane, nech taky jednoho něco říct. Slyšelas to? JÁ. JSEM. NĚKOHO. POTKALA.“

Chvilí je ticho, zatímco tu informaci zpracovává, a já si samolibě pomyslím *To ti sklaplo, co, drahá matičko? Ulovila jsem nového chlapa a je šukézně úchvatnej, než konečně vyhrkne: „Potkalas koho? MUŽE?“*

„Ne, mami, ženskou.“

„Co? Jak? Kdy se to stalo?“

Kdyby to byl kdokoliv jinej, řekla bych mu: Roberta jsem potkala před osmi měsíci ve vinárně v Soho. Zjevení v obleku od Armaniho, poslal k našemu stolu koktejly zároveň s vizitkou à la *Jsem prachatej ředitel marketingu* se soukromým telefonním číslem naškrábaným na zadní straně a pak s úsměvem odešel, než jsem měla vůbec šanci si ho pořádně očíhnout. Věděla jsem jediň to, že je vysokej, pohlednej a očividně záhadnej, takže jsem si ho samozřejmě vygooglila, abych se ujistila, že není v databázi Interpolu, než jsem mu napsala esemesku, abych mu poděkovala za drinky. Odpověděl skoro okamžitě a od týhle chvíle mi netrvalo ani dva

týdny zjistit, že je mu pětáctýřicet, je velmi dobře zajištěnej, pracuje o víkendech, používá parfém od Toma Forda a má plat obrovskej skoro stejně jako penis; a ani ne měsíc se do něj zamilovat až po uši. Kdyby to byl kdokoliv jinej, řekla bych mu, že se mi navrch úspěšně daří skrývat, jakej jsem blázen, ale uvnitř už jsem se rozhodla přidat si jeho příjmení ke svýmu, až se vezmeme, a že bych dala přednost obřadu ve Skotsku, ačkoliv nejsem proti extravagantnímu ceremoniálu v Kew Gardens, následovanému líbánkama na Barbadosu, kde to bude tak romantický, že ho to donutí požádat mě o ruku ještě jednou.

Ano, kdybych tuhle konverzaci vedla s kýmkoliv jiným, řekla bych mu, že jsem vůbec poprvý v pořádným, zralým vztahu se zodpovědným, seriózním chlapem, kterej mi může pomoci stát se zodpovědnou, seriózní ženou – ne tou současnou verzí mě samotný, která si pořád myslí, že je v osmatřiceti vhodný nosit vlasy svázaný do culíku. Řekla bych mu, že jsem beznadějně zabouchnutá. A pak bych se možná znovu zmínila o jeho penisu. Ale tohle je moje máma a stejně jako to bývá u většiny matek, informace vždycky vedou k výslechu, a tak místo toho řeknu: „Jmenuje se Robert Shaw a –“

„Jako ten herec? Já ti nevěřím.“

„Čemu nevěříš? Že se jmenuje Robert Shaw, nebo že někoho mám? Mám ho zavést do lesa, vyříznout mu srdce a poslat ti ho?“

„Nebud' hloupá. Pověz mi všechno! Je úžasnej? Čím se živí?“

Uf, budu se s ní muset o něco podělit, ale její slova mi vykouzlí na tváři úsměv od ucha k uchu. „Jo, je celkem úžasnej. Pracuje v mark–“

„Ááá! Mám z tebe takovou radost, zlato.“ Ona dokonce ani neposlouchá. Ta věta by mohla končit -ově a Spencerově programu

převýchovy vězňů a ona by neslyšela kvůli svému úlevnému ječení vůbec nic.

„Počkej chvílku, tvůj táta zrovna přišel ze zahrady... Willia-me!... WILLIAME!“

Zakryje mikrofon rukou, protože pořád věří, že když to udělá, zabrání tomu, aby mi zvuk dolehl do uší, navzdory faktu, že huláká silou alespoň dvanácti tisíc decibelů.

„WILLIAME! Emily někoho potkala. Ano, muže. Já vím... Co? To nevím... Zeptám se... Tvůj táta chce vědět, kdy se s ním můžeme seznámit.“

Můj výraz v zrcadle se změnil z frustrovaného na nespoutanou hrůzu. Ačkoliv svoje rodiče nesmírně miluju, oba jsou úplně šílení. Na první pohled vypadají relativně obyčejně: můj táta je účetní a pochází z dlouhý linie konzervativních, zámožných absolventů soukromých škol, dědicích poměrně velké farmy – místo, kde bych nepochybně vyrostla, kdyby jeho vlastní otec nevěděl, že je tajnej levičák, kterej Konzervativní stranu nesnáší. Moji matku Jennifer (jedináčka a bývalou královnu krásy, korunovanou Miss Beltane v roce 1974) potkal, když jí bylo sedmnáct. Podle nich to byla láska na první pohled, vzali se o dva roky později a vesele se prošukali k rodičovství. Nicméně na druhý pohled jsou úplně jiní. Jsou to ve skutečnosti monstra, co do sebe lijí koktejly, nemají žádný zábrany, jsou politicky nekorektní a žijí, aby do všeho strkali nos a přižívovali se na vřískotu a ponižování vlastního potomstva. Jsou jedinej pár, co jsem kdy znala, o kterým můžu upřímně říct, že se k sobě dokonale hodí.

Ona teď nadšeně funí do telefonu jako nějaký perverzák a mně je jasný, že čeká na odpověď, ale jediný, nač dokážu myslet, je:

seznámit se s ním? Krucinál, nejdřív mi nevěří, a teď chce živoucí důkaz? Ani náhodou. Nikdy. Pokouším se zůstat klidná.

„Ale my spolu chodíme teprve pár měsíců! Na to je trochu brzy, ne?“

„Měsíců? A ty mi to říkáš teprve teď?“ odpoví stroze. „Jak přesně dlouho už se scházíte?“

„Od dubna...“

Slyším ji zalapat po dechu. „A tys mě nechala celou tu dobu dělat si starosti! Myslet si, jak jsi stovky mil daleko sama a opuštěná. Jak jsi to přede mnou mohla tajit?“

„Ježíši, nemusíš přece všechno vědět hned v tu chvíli, kdy se to stane!“

„Jistěže musím, jsem tvoje matka, a po osmi měsících je otřesný, že ho ještě neznáme. Je snad nějaký důvod, proč nechceš, abychom se seznámili?“

„To se mě ptáš vážně?“

Já sama se svou rodinou, to je jedna věc, ale když se kdokoliv zvenčí odváží infiltrovat do jejich doupěte, jsou to úplný jatka. Například když jsme s Tomaseм kdysi přijeli na Velikonoce, byli jsme spolu teprve dvanáct týdnů. Táta se ztráskal koktejly ze šampaňského, pak schoval zbytek chlastu a chtěl po nás všech, abychom tancovali *Gangnam Style*, že nám ho jinak nevrátí. Patrick odmítl, ale pozdějc kapituloval a musel tu sestavu projet celou sám, aby si vysloužil pivo. Pak následovala hra Kdo jsem?, kdy jsme všichni napsali jméno nějaký slavný osobnosti na lepicí papírky a připlácli je na čelo osobě po své pravici. Iona si pro Tomase vybrala Inigo Montoyu (jen proto, aby ho mohla přimět říct celej ten proslov

z *Princezny nevěsty* se španělským přízvukem) a táta pro mě vybral pornohvězdu Rona Jeremyho, doplněnou o kresbu ptáka s koulema, kterou dodal Patrick. Tomas zíral na toho mizerně nakreslenýho hereckýho ptáka na mým čele alespoň deset minut, než jsem to vzdala a pak v duchu málem umřela, když jsem spatřila odpověď.

Nakonec nás uložili ke spaní do mýho starýho pokoje, kterej teď považoval za svůj Pacino, jejich stodvacetilibrová německá doga, a Pacino dal jasně najevo, že nemá v plánu spát nikde jinde než v posteli s náma. Když jsme druhej den odjížděli, utahání a s nervama v kýblu, Tomas prohlásil, že se ještě nikdy v životě nesetkal s tak příšernou bandou *inadaptados*, což samozřejmě vedlo k obrovský vášnivý hádce, protože – ačkoliv můžou být ztroskotanci – kromě mě se nikdo do mojí rodiny navážet nebude. Rozešli jsme se dva roky nato, když mě nechal kvůli zrzce jménem Kristen, která pracuje u Chanelu v Selfridges, ale já jsem nezvratně přesvědčená, že katalyzátorem jeho nevěry byla moje vyšinitá rodina.

Ale Robert je úplně jinej než Tomas. Robert je uvážlivej. Robert je kultivovanej. Robert má důležitou práci, která vyžaduje, aby lítal první třídou po celým světě. Robert si vychutnává ty nejrafinovanější věci v životě, jako vodku Grey Goose v tichých koktejlových barech, whisky Single Malt a na zakázku šitý obleky. Kdybych ho vzala na návštěvu ke svý rodině, strávili by s ním pět minut, než by napsali na lepicí papírek *londýnskej kokot* a nechali by toho psa, aby mu ojížděl nohu, zatímco oni by všichni tancovali na *Blurred Lines*.

„Kdy se s ním můžete seznámit? No, já nevím, mami; nech mě přemýšlet... Co třeba *nikdy*? Ne, počkej, nikdy už něco mám, co třeba ANI ZA MILIÓN LET?! To by ti vyhovovalo?“

„Přemýšlíme spíš o Vánocích. Každopádně tu zůstanete čtyři dny a bude tu celá rodina.“

„Já vím, že bude, a právě proto říkám, že –“

„Nebereme ne jako odpověď. Jsem tak nadšená. Ví to tvoje sestra? Musím jí zavolat. Papa, zlato!“

Zavěsí a já tam zůstanu stát, civím na sebe do zrcadla a pomalu mi dochází, co se to právě stalo.

VÁNOCE? To je už za dva týdny! Ale do prdele.

Do prdele práce.

2. kapitola

Když jsem se ve čtyřiaadvaceti rozhodla opustit bezplatný pohodlí domu rodičů, zhrozili se. Nejenže jsem se chtěla odstěhovat, ale já jsem chtěla žít v Londýně, ze všech měst na světě právě tam, což je podle jejich názoru město, kde lidi jeden druhého nenávidí čistě z plezíru a zisku a kde jsou chudí nuceni žít načerno s cizincema s divnejma plnovousama v mrňavejch a předražených bytech.

„Dělím se o byt s dvěma dalšími učiteli. Bude to v pohodě,“ řeknu svým nejchlácholivějším hlasem. „Dostala jsem báječnou pracovní nabídku a nejsem hloupá. Je mi dvacet čtyři, prokristapána. Potřebuju se postavit na vlastní nohy.“

„Tím myslíš, že se od nás potřebuješ dostat pryč,“ vyštěkne máma s rukama v bok. „Já to nechápu. Tvůj bratr a sestra jsou tady naprosto spokojení.“

Podívám se na dvojčata. Oba jsou zabraný do svejch mobilů a ignorují jeden druhého i všechny ostatní.

„Je jim čtrnáct, mami. Jejich život se točí kolem *Griffinových* a přání, aby jim dorostly některý části těla. Neber si to osobně.

Takhle to přece s dětma chodí. Vyrosteme, odstěhujeme se a začneme žít vlastní život.“

„Ale Londýn?“ vloží se do toho táta. „Je to na druhý straně země. Nemohla sis vybrat Edinburgh nebo Glasgow?“

To jsem mohla, pomyslí si. Ale to je v dosahu vzdálenosti *jen na skok*. Potřebuju dostatečný počet mil, abych se vyhnula nečekaným rodinným přepadením v neděli v deset dopoledne. Mám v plánu si v Londýně užít spoustu sexu.

Táta začne rázovat sem a tam. Dělá to vždycky, když je ve vyjednávacím módu. „Alespoň nás nech pronajmout ti něco někde v lepší čtvrti,“ řekne. „Mám přítele, který –“

„Bez urážky, tati, ale je těžký stát na vlastních nohou, a přitom si od vás nechat platit byt a rozhodovat, kde mám bydlet.“

Přestane přecházet a poraženě si sedne na židli.

Máma má ruce pořád v bok, ale myslím, že jsem ji ještě nikdy neviděla tak zkroušenou. „Dvojčatům se bude stýskat,“ řekne potichu. „Nám všem se bude stýskat.“

Přejdu k ní a obejmu ji. Moji rodiče možná nepochopí, proč potřebuju odejít, ale to ani nemusí; musí to jenom akceptovat. Vráťtí mi objetí tak pevně, že můj odpor slábne a v krku se mi udělá knedlík. „Slibuju, že vás budu o prázdninách navštěvovat,“ šeptám. „Jsou tu Velikonoce, Vánoce, léto... Jsem učitelka – máme spoustu volna.“

Přikývne, popotáhne nudli a potlačí slzy, zatímco táta mě popadne za ruku a usměje se. „Když budeš něco potřebovat, zavolej. Kdykoliv, kdekoli.“

O tři týdny později jsem jim na nádraží Waverly mávala na rozloučenou, připravená začít nový život, a cítila jistotu, že pustit se do toho sama byla ta nejsprávnější věc na světě.

„Nemám ten drdol moc vysoko? Připadám si jako ananas.“

„Taky tak vypadáš. A přestaň kurva používat můj sprcháč z Body Shopu, hošánku. Kdybych chtěla, abychom byli cítit stejně, nemyla bych se vůbec.“

Seznamte se s Tobym a Alicí – mými spolubydlicemi. Nesnášejí jeden druhýho. Ve skutečnosti se navzájem nenávidí s vášní, která propukne ve chvíli, kdy se ráno probudí, a pokračuje, jak je den dlouhej, ale často se promění ze zášti ve chtíč, když se líznou a pak spolu zuřivě šukají v obýváku, když si myslí, že spím.

„Ránko, děcka,“ řeknu ospale a odtáhnou si židli od kuchyňského stolu. „Toby, ty vlasy jsou v pohodě.“

„Dobré ráno, slečno Carsonová,“ zapějí unisono.

Usměju se a naliju si kafe, pak zívnu, až mi zapraská v sanici. „Ježíši, já jsem kurevsky utahaná. Náš bezohlednej idiotskej soused v noci šukal s kýmsi, kdo vydával dost divný zvuky. Jeli v kuse čtyři hodiny – sotva jsem zamhouřila oko. Přísahám, že s tímhle, jeho Xboxem a těmi nikdy nekončícími večírky skončím v base za ozbrojený útok.“

„To je cena, kterou platíš za to, že máš největší ložnici,“ odpoví Alice. „Můžeme si to prohodit, jestli chceš – kdykoliv vyměním šukací zvuky sexy souseda za Tobyho chrápání.“

„Já mám alergii,“ zaprotestuje Toby chabě jemným severským přízvukem. „Nemůžu za to. Ale taky ti nabízím výměnu, když už jsme u toho.“

„Ani náhodou,“ odmítnu a otevřu zásobník na chleba. „Já si ten pokoj zasloužím a jsem nejstarší. Upřímně nevím, jak to snesou jeho spolubydlící – pokud s ním tedy nejedou na druhý straně můj zdi v grupáči... Chce někdo toust?“

Alice přikývne, navzdory faktu, že už si cpe do pusy nepřiměřeně ožehnuté trojúhelníky chleba.

„Ne, dík,“ odmítne Toby. „Já tu mám granolu s quinoovými lupínky. Jsem v pohodě.“

Podívám se na Alici, která se něj mračí a pokouší se najednou zhltnout zbytek toustu, aby mu mohla říct, jaké je namyšlené kot, ale ta chvíle mine.

Strčím do našeho temperamentního toustovače čtyři plátky chleba a postávám u něj, připravená zmáčknot vyhazovací knoflík, než shoří na troudu a já budu nucena dát si Tobyho cereálie. Vytáhnu z ledničky džem a všimnu si, že Alice připevnila na dveře další tři blyskavý vánoční pohlednice a kolem rukojeti uvázala vánoční řetěz. Najednou mi v hlavě znovu vytane včerejší rozhovor s mámou a já ji slyším, jak říká *nebereme ne jako odpověď*. Robert už mi oznámil, že jede na Vánoce na návštěvu ke svým rodičům; může už být pozdě na to, aby měnil plány. Ale jestli ho s sebou nepřivezu, budou si myslet, jaké je to kretén, že nepřišel... a jestli nebude chtít jet, stejně si budou myslet, že je kretén, a pak po mně budou celou dobu, co budu doma, házet soucitný pohledy, protože já budu ta, co má přítele kreténa, místo abych byla prostě jen stará panna bez známosti. Nevím, co je horší. Budu prostě muset předstírat vlastní smrt. Nebo je všechny povraždit.

Naštěstí Alice moje čím dál destruktivnější myšlenky přeruší.

„Musím jít dneska ráno brzy, Em. Manželce Johna Bowmana se narodilo dítě,“ řekne a strká nůž do maličké skleničky s marmeládou. „Tenhle týden za něj supluju výtvarku. Jestli si zasaná Pauline Leelandová jenom něco zkusí, strčím jí malířskej stojan do prdele.“

„Na učitelku jsi velmi netolerantní k dětem, víš?“ odfrkne si Toby. „Všechny mají potenciál.“

„Co ty k čertu víš o tom, jaký to je bejt učitelka?“ směje se a mává ve vzduchu ulepeným nožem. „Pracuješ ve zverimexu. Celej den mluvíš s křečkama a zlatejma rybičkama.“

„Zverimex je jen dočasný,“ odpoví Toby defenzivně a strčí si do pusy další lžíci cereálií. „Jakmile se mi podaří vylepšit si modelingové portfolio, budeš muset tohle svoje prohlášení pěkně spolknout.“

„Radši spolykám svoje slova, než abych jedla ty pitomý cereálie, kámo.“

Vyhodím z toustovače svůj chleba a položím horký plátky na talíř. „Mimino! A akorát k Vánocům – to je hezký! Co to má?“ odpovím ve snaze zažehnat hádku, ale Alice nepřestává Tobyho popichovat.

„Bože, Toby, tobě někdy někdo řekl, že máš potenciál?“ zachechtá se a úplně mě ignoruje. „Je ti to fuk, že?“

„Jdi se vycpat, Alice.“

„Ježíši, děcka, je teprve sedm ráno. Můžete toho oba nechat?“ povzdechnu si, seberu talíř a vleču se zpátky do svého pokoje. Bylo by hezký mít obývací, ve kterém by si člověk mohl oddechnout, ale náš domácí si myslí, že je mnohem výnosnější udělat z něj třetí ložnici (teď moji), takže jsme všichni nucený v době jídla snášet

jeden druhýho v kuchyni. Ještě než dojdu na konec chodby, slyším mlaskavý zvuky líbání a něco, co zní jako Tobyho miska tříštící se o podlahu. Příšery.

Jsem v tomhle bytě už čtrnáct let a pomineme-li, jak jsou divný, pořád jsou to moji nejoblíbenější spolubydlíci. První dva, se kterýma jsem se dělila o byt ve svých dvaceti a kousek, byli Joseph a Darren, oba učitelé dějepisu, kteří celý tři roky neustále prděli a představovali ten nejbordelářštější párek vylízanců, jakej jsem kdy potkala. Po nich to byly Sharon a Edith, který sdílely vášeň pro botox a *Coronation Street*, a sobecky mě opustily, aby mohly žít se svejma drahejma polovičkama. Naštěstí pro mě moje australská kolegyně Alice minulej srpen hledala byt a skočila po Sharonině pokoji. Krátce nato přišel Toby, kterýho, abych byla fér, jsme v našem uspořádání uvítaly hlavně kvůli jeho celkem hezký tvářičce.

Jakmile jsem ve svém pokoji, z cesty těm šukajícím veverkám, sednu si do nádhernýho ušáku potaženýho rudým sametem, svýho nejcennějšího a nejpohodlnějšího vlastnictví, a pokračuju ve snídani. Nemusím odejít následujících čtyřicet minut, takže mám čas přemýšlet o tom, jak úžasnej je můj život, trávenej v pronajatým rozděleným bytě. Jistě, bylo by hezký chodit si nahá i po jinech místnostech, než je moje ložnice, ale je velká a světlá a má vlastní koupelnu, která byla poté, co se Joseph odstěhoval, profesionálně vydezinfikována. Zdi jsou otravně tenký, to je pravda, takže musím často přetrpět zvukový nokturno bezohlednýho souseda, zasranýho Evana Granta, kterýmu je dvacet a něco, pouští si muziku na plný koule, hlasitě provozuje sex a dělá kravál neustálými večírky;

prostě je to debil, kterej se mnou sdílí společnou zeď a jehož čelo postele musí být jen krůček od úplnýho zničení. Pomineme-li tohle, jsem tady přiměřeně šťastná, zvláště když náš domácí přihodil wifinu zdarma a mám to odsud kousek k metru – což je v Londýně nutnost. Tady nemá smysl mít auto, protože není kde parkovat, ale doma na mě čeká moje nádherný modrý BMW se stahovací střechou, schovaný u našich v garáži.

Vím, že v osmatřiceti už bych měla bydlet sama, ale pokud mi nezvednou plat na čtyřicet tisíc liber ročně, neexistuje, že bych si mohla dovolit poflakovat se po Londýně sólo. Musím přiznat, že než jsem potkala Roberta, Londýn už ztratil kouzlo, který měl, když mi bylo dvacet a nemusela jsem plánovat dál, než co budu dělat o víkendu. Nabídli mi místo vedoucí angličtinářský sekce na střední škole v Newton Mearns poblíž Glasgow; současnej ředitel, Gordon, je můj bývalej kamarád ze školy, kterej mi občas napíše na Facebooku, když je zlítej. Chvíli jsem to zvažovala; mohla bych si dovolit opravdovej dům, žít poklidně skoro na venkově, běžně vídat hospodářský zvířectvo z farem a každý den řídit svoje postrádaný autíčko, místo abych každý ráno stála vedle neobyčejně se potících spolucestujících. Ale teď, když je na scéně Robert, vzaly moje plány jezdit se staženou střechou kolem ovcí za svý. On je skrz naskrz městskej člověk. Ježíši, dokonce ho váhám pozvat na Vánoce k našim domů, natož abych nakousla téma, aby se se mnou přestěhoval do Skotska.

Právě když se chystám vyrazit na osmiminutovou cestu k metru, začne mi v kapse vyzvánět mobil.

„Dobré ráno, drahoušku. Je mi odpuštěno?“

To je Robert, vrátil se ze svého víkendového obchodního výletu, na kterej mě odmítl vzít s sebou jako doprovod, navzdory mému přesvědčení, že je to ten nejlepší nápad, jakej jsem kdy měla.

„Nech mě přemýšlet...“ odpovím a urovnávám si kabát. „Ne.“

„Vůbec by sis to neužila,“ ujišťuje mě. „Měl jsem sotva chvilku pro sebe.“

„Mohla jsem se během dne zabavit sama!“ namítnu. „Mohli jsme si spolu dát večeři, možná si ji nechat –“

„Emily, až spolu pojedeme do Říma, mám v úmyslu s tebou strávit každou chvíli, ne trčet v kanceláři, zatímco ty bys jezdila po městě vyhlídkovým autobusem,“ odpoví. „Chci se s tebou procházet po Piazza Navona, líbat tě na vrcholku Španělských schodů, dívat se, jak s tajným přáním házíš pětník do fontány di Trevi: všechny ty věci, které nemůžu, když pracuju.“

Bože, tohle je tak romantický. Jsem skoro na omdlení. „No, tohle jsi mohl říct předtím, místo abys prostě odmítl!“ vyčtu mu. „Jen jsem s tebou chtěla strávit trochu času. To je všechno.“

„Co na to říct? Jsem prostě idiot,“ připustí jemně. „Ale přísahám, že až tě vezmu do Říma, budeme bydlet v hotelu Waldorf Astoria a celou noc se milovat v povlečení z egyptské bavlny, ne v nějakém přečpaném druhořadém hotelu, který platí moje firma. Ty si zasloužíš víc.“

„Roberte, já bych byla šťastná i v nějakém hostelu se snídaní –“

„Nesmysl,“ přeruší mě. „Pro moje děvče jen to nejlepší. Takže, jestli je mi odpuštěno, dovol mi vzít tě dnes večer na večeři. Nedaleko stanice Angel právě otevřeli malou francouzskou restauraci.“

„Jak úžasné!“ odpovím jako nějaká zkurvená šťastná středoškolačka na soukromý škole, což, až na dospívání se zazobanejm rodičema, rozhodně nejsem. Nicméně Robert mluví tak dokonale a každý slovo, který mu vypadne z pusy, přímo ječí CHODIL JSEM NA SOUKROMOU ŠKOLU, že můj východní skotskej přízvuk zní ve srovnání s ním přímo křupansky. Vsadila bych se, že Robertovi rodiče popíjejí brandy v přijímacím salónku a diskutují o důležitých světových událostech, zatímco ti moji do sebe v obýváku klopí vodu s džusem a tancují na starý disco nahrávky z *Top of the Pop*.

„Skvělé,“ odpoví. „Vyzvednu tě v sedm. Miluju tě.“

„Taky tě miluju. Uvidíme se večer.“

Hodím mobil do kabelky a cestou ke dveřím už plánuju, co si vezmu na sebe. Obleču si ty modré maxi... Ne, ty černý šaty od Karen Millenové, co jsem si pořídila minulej týden. Vyčesu si vlasy nahoru, vezmu si ty červený lodičky a potom ho oslním svým sofistikovaným šarmem a vtipem. Pak, až bude mít v sobě třetí whisky, odpálím tu poslední bombu a budu doufat, že mi nevybuchne do ksichtu.

V našem domě jsou dva výtahy, oba otřesně pomalý; ten vpravo voní trochu líp, protože pan a paní Holbornovi, kteří bydlí ve čtvrtém poschodí (společně se svým inkontinentním jorkšírem), obvykle několikrát za den používají ten vlevo. Stisknu tlačítko, čekám a přehrabuju se v kabelce, abych se ujistila, že mám lítačku na metro. Bydlíme v sedmnáctém poschodí, což Alice popisuje jako „střešní byt“, když tajně pronajímá svůj pokoj přes Airbnb o víkendech, kdy tu není. Je to stará výšková budova, původně postavená jako sociální byty, který teď z větší části patří soukroměm vlastníkům, co

je pronajímají dál – až na Holbornovy, kteří jsou tu už od začátku. Znovu zmáčknu knoflík a s nespokojeným tichým zamlaskáním se podívám na hodinky. Za sebou slyším, jak se s prasknutím zavřely dveře od sousedů, a moje pomlaskávání ztlačně zesílí.

„Dobré ráno, Emily.“

„Dobrý, Evane,“ odpovím chladně. Ježíši, ten kluk neumí ani dveře zavřít potichu.

„Máš dneska nabitý den?“

„Hmm.“

„Jo, já taky nenávidím pondělky. Sotva dokážu dát dohromady větu, než si dám první kafe ve Starbucks...“

„Zdá se, že ti to jde docela dobře.“

Asi nejsem v té jedovatosti moc dobrá, nebo je mu to prostě jedno, protože mele pořád dál.

„Líbí se mi ten kabát. Červená ti sluší.“

Proč ještě pořád mluví? Proč si myslí, že když bude lichotit mému přiléhavému prodlouženému kabátku (kterej si, přiznejme si to, lichotky zaslouží), přiměje mě chtít s ním konverzovat? Je jenom jeho vina, že jsem minulou noc spala pouhý čtyři hodiny.

„Pěkný víkend?“

Ignoruju ho, ale úplně cítím, jak na mě zírá.

„Och, špatný víkend? Co se stalo?“

Moje neochota dát se s ním do řeči ho, zdá se, neodrazuje. Užívá si to.

„Už vím. Zapomněla sis nahrát *Antiques Roadshow*, ne? Ne, neříkej mi to, ztratily se ti ponožky na spaní, že jo? Ale ne, někdo ti vypáral pletení?!“

Pletení? Kurva, jak stará si myslí, že jsem? Hodím po něm pohledem *„Polib si prdel, a to hned“*.

„Ty máš na mě vztek, že je to tak?“

Kapituluju. „Jo, čirou náhodou mám. Dobře víš, jak tenký jsou tady zdi. Musela jsem přetrpět zvuky tebe i tý holky, která měla tu smůlu, že byla ochotná s tebou jít včera v noci domů.“

Zazubí se. „To byla Cassie. Na moji obranu, taky jsem nikdy předtím neslyšel nikoho tak ječet.“

Zamračím se, dál sleduju dveře výtahu a modlím se, aby se už otevřely. „Ber zatraceně alespoň trochu ohled, to je všechno, oč žádám. Jako tvoje spolubydlíci – ty holky to zdá se zvládnou.“ Zbytečně znovu zmáčknu přivolávací tlačítko. Dvakrát.

„Ty mají noční v Královské nemocnici a spí přes den; někdy je to jako bydlet s upíry, a ne sestřičkami. Mezi námi, myslel jsem si, že s nimi bude větší zábava.“

„Ale chudáčku. Jak se jen opovažují žít jinak, než podle zažitýho stereotypu? To pro tebe musí být děs.“

Svěsí hlavu. „Máš pravdu. Omlouvám se. Jsem otřesný člověk, takový, který by měl být... Počkat – jestli jsou ty zdi tak tenké, jak to, že jsem nikdy neslyšel já tebe?“

„Protože na rozdíl od tebe, já ne –“

„Neprovozuješ sex?“ řehtá se.

„Cože? Do toho ti nic není!“ Ten kluk je neskutečnej. To nemá nikoho jinýho, komu lézt na nervy?

„Možná upjaté Skotky ani s nikým nespí?“

V hlavě se mi rychle roztočí kolečka. „Já NEJSEM upjatá! Jenom mám náhodou ohledy ke svým sousedům,“ odpovím a pominu

skutečnost, že Robert v mém bytě nikdy nestrávil noc. Vždycky jsme spolu spali u něj.

Dveře se otevrou, a třebaže jsem v pokušení počkat na další, bojím se, že nestihnou metro. Vejdeme dovnitř a v trapným tichu se postavíme vedle sebe. To ale netrvá dlouho.

„Ty sis obarvila vlasy? Vypadají tmavší než minulý týden.“

„Mohl bys přestat komentovat můj vzhled?“ dožaduju se a shrnu si svoje nedávno obarvený vlasy přes rameno. Na krabičce stálo mocca hnědá, ale je to spíš jako hořká čokoláda. „Není to tvoje starost. Dívej se někam jinam... A další věc –“

Moje řečnění přeruší muž v maskáčový bundě, kterému ve sluchátkách dus – dus – dusá nějaká muzika. Vejde dovnitř a zmáčkne už rozsvícený tlačítko přízemí. Posunu se doleva a v duchu tiše supím, zatímco Evan se pro sebe uculuje. O pár vteřin pozdějc se dveře otevrou a maskáčovej chlap vykročí ven první. Právě se chystám vystoupit, když se ke mně Evan nakloní a zašeptá: „A hlavní cenu za nejupjatější ženskou ve výtahu získává...“ Vypochoduje ze dveří, nechá mě tam samotnou a já na něj za zády vystrčím oba prostředníčky a neslyšně vyslovím: „Naser si!“, zatímco domovník Trevor tomu pobaveně přihlíží.

Cesta metrem z Liverpool Street na East Acton trvá ráno zhruba dvaatřicet minut, oproti padesáti minutám autobusem. Minus nevyhnutelný zácpy, uzávěrky ulic, agresivní řidiče, blbečky v audínách a cyklisty, se kterejma bych se musela potýkat, kdybych řídila sama. Stát ve vagónu, vyhýbat se očnímu kontaktu s lidma a kradmo pokukovat po těch, který by se mohli zvednout ze sedačky a nechat mě udělat krok, kterému ráda říkám TOHLE JE

TEĎ MOJE MÍSTO, VY SVINĚ!, mi připadá mnohem snesitelnější.

Pořád ještě se cítím Evanem otrávená a totálně vytočená, a tak si do uší strčím sluchátka a zmáčknu na iPhone náhodnou volbu v naději, že mi tóny Chvrches dodají tolik potřebnou šťávu. Právě když se začnou zavírat dveře, vecpe se dovnitř nějaká mladá ženská ve velbloudím trenčkotu ve stylu osmdesátek a postaví se vedle mě. Jak se rozjíždíme, koutkem oka si všimnu, jak se snaží odstranit si pramínky blond vlasů, který se jí pevně přilepily k zářivě růžovému lesku na rty, a úplně cítím, jak je jí to protivný. Právě z tohohle důvodu jsem před lety přestala lesk používat; ačkoliv máma by si ráda myslela, že to bylo kvůli jejím neustálým výkřikům *Nikdo tě nikdy nepolíbí, když budeš mít na puse ten lepivej sajrajt!*

Dojedu na East Acton, odkud mě desetiminutová chůze doveče kolem několika domů z červených cihel ke střední škole Acton Park, místu, kde posledních třináct let pracuju. Zvenčí vypadá ta hnědá cihlová budova bezútěšně a uvnitř je to jenom o chloupek lepší. Sestává ze tří pater tříd s tmavě hnědými dřevěnými ochozy vedoucími do ústřední haly a jídelny, což, jak jsem si celkem jistá, je přesná podoba i nedaleké věznice. Nicméně nám byla přislíbena během vánočních prázdnin mírná renovace, což bude bezpochyby líznutí bílou barvou a do některých tříd i žaluzie, co by opravdu fungovaly, ale taky se už nějakou dobu mluví o tom, že by to tu zavřeli. Další důvod, proč ta nabídka práce v Newton Mearns vypadá lákavě.

Předstírám, že nevidím vedle brány kouřit Paige a Charlotte, protože jsem moc unavená na to, abych se hádala s holkama, který

trvají na používání slůvka *neasi* na konci každé věty; místo toho přejdu parkoviště k hlavnímu vchodu. Mám pětadvacet minut, než mi začne první hodina, a ve sborovně na mě čeká moje dnešní druhý kafe. Napadne mě, jestli Alice zvládla odlepit pusu od Tobyho a brzy dorazí. Proběhnu kolem kanceláře a rychle hodím pozdravem po Lizzie, jedné ze sekretářek, která se mi pokaždý, když dostane příležitost, pokouší prodat Avon. Právě když dojdu ke dveřím do sborovny, začne mi zvonit telefon. Je to moje sestra Iona. Je mi jasné, že jí máma řekla o Robertovi, a ona má nabitou miliónem otázek, který na mě hodlá vypálit, ale bude muset počkat. Mezi mě a moje kafe se nikdo a nic stavět nebude.

3. kapitola

„Tak se všichni uklidněte. Pameló, sedni si na místo a schovej ten telefon.“

Moji maturanti jsou dneska hluční. Pořád ještě zbývá deset dní do vánočních prázdnin, ale je zřejmý, že mají bez ohledu na to v plánu na všechno kašlat. Polovina z nich si ještě pořád povídá, zatímco vyndávám ze šuplíku obrovskou hromadu neoznámkovaneých zkušebních testů a pokládám je vedle mrňavýho umělýho vánočního stromečku v rohu katedry. Normálně bych se dekoracema neobtěžovala, ale tohle byl pokus vytvořit ve třídě trochu slavnostnější prostředí, zároveň s pěti střapatejma stříbrnejma řetězama, přichycenejma izolepou k bílý tabuli, a s věncem, kterej donedávna visel na dveřích do třídy a kterej, jak ji podezřívám, štípla zasraná Pauline Leelandová. Na střední školu Acton Park chodí 645 studentů a Pauline napáchá mnohem víc průšvihů než všech ostatních 644 dohromady.

Než mi naběhne notebook, usadím se před stolem a utiším zbývající kecálky.

„Teď, vzhledem k tomu, že jsme v tomhle pololetí probírali Doktora Fausta, se dnes dopoledne podíváme na filmovou adaptaci –“

Ozve se chabý zasténání, pravděpodobně proto, že budou nuceni sledovat něco, co není od Marvelu nebo alespoň s Adamem Sanderem.

„A budu od vás chtít, abyste ji po skupinách porovnali a zvážili rozdíly s originálem.“

Další sténání. A spousta očí převrácenejch v sloup. Tichej zvuk, jak někdo tajně chroupá chipsy.

„A pokud přestanete být otravní, příští týden vám přinesu popcorn a něco patřičně nevhodného.“

Teď jsem si jejich pozornost získala.

„Jako co, slečno? *Padesát odstínů šedi*?“ zahuláká zezadu Kevin Cole, očividně spokojenej sám se sebou, že ve třídě vynesl na světlo boží něco vágně sexuálního.

„Řekla jsem nevhodného, Kevine, ne srágoru. Ne, myslím spíš něco, kde je tak akorát dost sprostých slov a násilí, aby mi to způsobilo problémy s vašimi rodiči. Dohodnuto?“

Sténání vystřídá hihňání a souhlasný příkyvování, a tak na internetu najdu ten film a oni se váhavě usadí, aby sledovali Elizabeth Taylovou a Richarda Burtona, jak ruinují dokonale skvělou hru. Nebylo nutný nechat je se na to dívat, ale mám v plánu toho dneska oznámkovat co nejvíc, abych mohla být na svém rande s Robertem v klidu.

Půl hodiny po začátku filmu mi začne vibrovat kabelka. Zkontroluju telefon a hele, je tam textovka od Iony – Ty máš chlapa??! – a nepřijatej hovor od Kary, mojí nedávno provdaný nejlepší kamarádky. To znamená, že je zpátky z líbánek, ale – což je důležitější – taky to znamená, že pro mě možná má něco z duty-free. Je poslední z mých kamarádek z dětství, která se vdala, a samozřejmě že když na to máma přišla, nebyla zrovna nadšená.

„Právě jsem potkala u Johna Lewise Maureen Bastamiovou. Proč jsi mi neřekla, že se Kara vdává?“

„Já nevím, mami... možná kvůli tomu rozhovoru, co jsme spolu vedly?“

„A bere si Johna Lyona, plastickýho chirurga. Jak ty můžeš být pořád sama, a to dítě se srostlým obočím, se kterým jsi chodila do školy, skončí s milionářem? Maureen se ptala, jestli jsi vdaná, a já jsem nevěděla co říct!“

„No, přiměřená odpověď by zněla ‚ne‘. Kara je krásná, zábavná a milá – to je důvod, proč se vdává. Její teenagerovský obočí s tím nemá co dělat. A taky má svoje vlastní prachy a –“

„Možná má John Lyon nějakýho kamaráda? Co potřebuješ udělat, je –“

„Ježíši, mami, končím, hned teď.“

Život ve Scottish Borders nebyl obzvlášť pestřej, takže když se z Sheffieldu přistěhovala poloviční Íránka Kara a ve druháku přistoupila k nám do školy, myslela jsem si, že je to ta nejkrásnější a nejzajímavější holka, jakou jsem kdy viděla, a pevně jsem zakotvila svým bílým hubeným zadkem v jídelně vedle ní. Její táta, chemik, a máma, hlavní cukrářka, byli spořádaní, citliví rodiče, ne jako moji, kteří ve středu večer klidně uspořádali improvizovanéj večírek a tancovali bosí v zahradě. Dokonce už ve třinácti přesně věděla, kým je a co od života chce, zatímco já jsem si nebyla jistá ani tím, co chci k obědu, ale navzdory našim odlišnostem jsme se rychle staly nerozlučnými kamarádkama, a dokonce jsme šly i na stejnou univerzitu, kde ona studovala zubařinu a já jsem si zvolila pedagogiku. Ten rok, co jsem se přestěhovala do Londýna, odfrčela do Dallasu, aby se

specializovala na ortodoncii a kosmetickou zubařinu, na konferenci tam potkala Johna Lyona, rodáka z Kentu, a šíleně se zamilovala. Byla jsem nadšená, když se s ním vrátila do Londýna, protože být kdekoli jinde, než je vaše nejlepší kámoška, je na houby.

Poslala jsem Kaře i Ioně rychlý odpovědi, že jim zavolám pozdějc, a vrátila se zpátky ke známkování a zvukům Colina Colea, který neustále popotahoval a smrkal do kapesníku. Jak procházím jejich zkušební testy, jsem pyšná. Většina děcek se tenhle rok opravdu snažila a je to vidět. Tvrdě jsem dřela a oni taky. Možná nemám tu nejlíp placenou a oslavovanou práci na světě, ale nechtěla bych dělat nic jiného.

V poledne zahlídnou ve sborovně Alici, která vypadá utahaně a usrkává z obřího hrnku čaj. Má na sobě obtažený džíný a tričko s tváří Minnie Driverovy a přes něj ošuntělej černej propínací svetr, kterej ve škole nosívá v zimě, což je pro Alici kterejakoliv den, kdy je mín než pětadvacet stupňů.

Ráno tu bylo jen pár vkusnejch vánočních dekorací, ale teď je jasný, že se mezi nás vloudil kdosi, kdo opravdu miluje Vánoce. „Jsi v pořádku?“ zeptá se Alice a mávne na mě, abych si sedla vedle ní, než si tam kecne vedoucí historický sekce Kenneth Dawson a přinutí ji vést zdvořilej-ale-nesnesitelněj rozhovor. Rychle to místo obsadím a on se usadí na místě vedle okna naproti přes stůl.

„Zachránilas mi život,“ zašeptá Alice. „Má sendviče s vajíčkovým salátem. Tuhle srágoru vedle sebe nepotřebuju. Ty nebudeš jíst?“

„Ne, nemám takovej hlad. Kromě toho jdu dneska s Robertem na večeři. Mám v úmyslu nacpat se k prasknutí.“

„Dobrej plán,“ přikývne. „Já jdu s kamarádama na drink, takže si podložím žaludek sušenkami.“

„To je tvoje práce?“ rozhlídnou se po místnosti. „Myslím, že takhle by vypadal Liberaceho dům o Vánocích, kdyby Liberace najednou přišel o zkurvenej rozum a začal házet po zdech vánoční řetězy, dokud by nezasáhla policie.“

„Velmi vtipné. Tohle místo potřebovalo rozjasnit a my máme ve skladu ve skříní spousty dekorací. Víím, jak moc nenávidíš Vánoce, tak jsem to doma udržela na minimu, ale tady nade mnou nemáš žádnou moc. Tady to prostě bude kurevsky slavnostní.“

Zamířím naproti ke konvici, která před chvilkou vařila, a udělám si svoje dnešní třetí kafe z předražený plechovky instantní levný sračky, za kterou platíme všichni libru týdně. No, vyjma Kennetha, kterej nosí po kapsách saka kapsle Carte Noire, a nikdy se nerozdělí.

„To není tak, že bych nenáviděla Vánoce,“ odpovím, když si s horkým hrnkem opatrně sedám zpátky. „To je jen tím, že moje rodina vždycky všechno hrozně přehání, v každým ohledu. Většina lidí slaví Štědrej den a Boží hod, ale v našem domě oslavy trvají čtyři dny. Začínáme čtyřiadvacátýho a končíme osmadvacátýho.“

Alice vyprskne čaj. „Čtyři dny? Co tam k čertu čtyři dny děláte?“

„Snažíme se přežít,“ odpovím. „No, pijeme a jíme a navzájem si dáváme příšerný dárky; povídáme si a občas někdo brečí. Jo, a na Štěpána zvou moji rodiče svoje přátele, takže obvykle tancujeme a padáme a nadáváme a alespoň devět celých hodin je zasvěcených tématu, proč nejsem vdaná.“

Alice se usměje. „Abych byla upřímná, zní to docela normálně. Možná trochu zbytečně – ale normálně. Doma obvykle všichni zamíříme na pláž. Mám to radši tady. Líbí se mi zasněžený Vánoce.“

Zavrtím hlavou. „Na můj rodině není nic normálního. Všichni jsme pomatený, jeden jako druhý... a tenhle rok chtějí, abych přivezla Roberta.“

Přestane usrkávat čaj. „Ale, vážně...? A chce Rabbie jet?“

„Je to Robert –“

„Já vím, jen si procvičuju skotskej přízvuk.“

„Zní to jako Shrek a Shrek nemá skotskej přízvuk. Tak jako tak, chci se ho dneska zeptat. Myslíš, že řekne ano?“

„Je docela... no, rezervovanej,“ odpoví diplomaticky. „Nebudou čtyři dny domácí slziny na někoho, kdo je ještě nikdy nepotkal, trochu moc?“

Přikývnu. „Jo, souhlasím, ale oni neberou ne jako odpověď. Kromě toho teď už vědí, že existuje. Jestli ho nepřivezu, budu vypadat jako lůzr. A budu to mít donekonečna na talíři.“

„Co kdybys tam prostě nejela? Zůstala na Vánoce tady?“

„To je ještě horší,“ odpovím. „Jediný uznávaný omluvy pro to nebýt o Vánocích doma je u Carsonových smrt, vězení nebo možná být unesený jako rukojmí. Říkala jsem ti – nejsou normální.“

„Nejede Robert na návštěvu k vlastním rodičům?“ zeptá se Alice.

„Jo. Jenom doufám, že ti jeho jsou rozumnější než moji. Mimochodem, kam se chystáš ty? Něco vzrušujícího na obzoru?“

„No, rozhodně nejedu k vašim,“ zahihňá se. „Vánoce v Austrálii by byly pěkný, ale nemůžu si letos dovolit jet domů. Myslím, že náš soused pořádá párty. Asi tam zaskočím.“

„Kdo? Evan? Skoro jsem mu dneska ráno jednu ubalila. Arogantní hajzl. Říkal, že jsem upjatá.“

„Neřekla bych, že seš upjatá,“ odpoví Alice a sklouzne rukou na půl cesty ke své druhý tyčince KitKat. „Nudná, možná...“

„Cože?!“

„Když o tom přemýšlím, nudná taky není to správné slovo. Nevím; prostě nejsi tak bezstarostná jako dřív. Jsi víc soustředěná.“

„Jsem stejná, jako jsem byla vždycky! Nebo ne?“

Srovná si překřížený nohy a otočí se ke mně čelem. „Fajn, vzpomínáš, jak jsi tehdy zabavila Garymu Morrisovi toho jointa a pak jsme se v mém pokoji zhulily a sledovaly na Youtube kočky, co skáčou po nemluvnátech?“

„Jo.“

„A jak sis po rozchodu s Tomasem vybudovala ve svém pokoji pevnost z příkrývek a matrací a zůstala tam dva dny, házela do sebe panáky želé z vodky a zpívala písničky Whitney Houstonový?“

„Pevnosti vždycky všechno vylepší.“

„A když se nastěhoval Toby, pozvalas všechny v domě na uvítací párty?“

Zahihňám se. „Nemůžu uvěřit, kolik lidí se tam objevilo.“

Kývne. „Ale poslední dobou jsi celá *vážně si myslím, že bych si měla založit penzijní připojištění a tenhle víkend bude v telce maraton dokumentárních filmů a ne, nemůžeš si půjčit můj iPad* –“

„Takže jsem nudná, protože ti nepůjčím iPad?“

„No, byl to faktor v mém rozhodování.“

„Upustila jsi mi Kindle do vany! Rozhodně ti nedovolím přibližovat se k mému iPadu.“

Podívám se na hodiny na zdi; pauza na oběd je skoro u konce a tenhle rozhovor zrovna tak.

„Koukej, ani Tobyho nenechám půjčovat si můj iPad.“

„Pochopitelně – Tobymu bych nepůjčila ani propisku.“

„A jistě, *možná* jsem o trochu rozumnější; ale proto ještě nejsem nudná nebo upjatá.“

„Evan si myslí, že jo.“ Zmačká prázdněj obal od oplatky do malý kuličky.

„No, Evan je blbeček.“

„Vzpomínám si, žeš to cítila trochu jinak, když se nastěhoval,“ ušklíbne se Alice. „Ve skutečnosti si pamatuju, jak jsi o něm říkala, že je – počkat, jak že to bylo? Ó ano – *pěkněj hřebec*.“

To je pravda. V den, kdy se Evan přistěhoval, jsem mu pomáhala nést do bytu nějakou krabici, a zatímco mi děkoval za pomoc, já jsem děkovala Bohu za to, že stvořil chlapy, kteří vypadají jako on.

Pokrčím rameny. „Nejsem zodpovědná za svý hormony. Kromě toho to bylo předtím, než se stal prokletím mý existence.“

Přikývne. „Ale je sexy. Líbí se mi.“

„Víc sexy než Toby?“

„Cože?! No jistě,“ odpoví, úplně vyvedená z míry. „Toby je hipsterskej idiot. Není ani vzdáleně sexy.“

Zazvoní zvonek a definitivně ukončí můj rozhovor s teď úplně rudou Alicí.

„Dokončíme to pozdějc,“ řeknu a jdu dát hrnek do dřezu. „Vy si snad oba myslíte, že jsem Kuba Nekňuba.“

„Co to má vůbec znamenat? Přestaň používat ty metaforu.“

„To znamená, že nejsem hloupá. Vy dva jste roztomilej párek. Jenom se prokristapána při šukání držte dál od mý postele, když nejsem doma.“

„No, je načase, aby ve tvý posteli *alespoň někdo* šukal, Emily...“ špitne, když už jdu ke dveřím.

„Slyšela jsem to.“

Jak za sebou zavírám dveře, slyším její smích. Krucinál. Jsem snad jediná, komu nedostatek akce v mý ložnici nedělá starosti? Ve skutečnosti to, že Robert nezůstává na noc, není tak špatná věc. Rád během sexu mluví a to poslední, co bych potřebovala, by bylo, aby ho Alice, Toby nebo – Bůh nedopust' – Evan slyšeli. Dokonce ani já ho nechci poslouchat.

Vyučování skončí v pět odpoledne a společně s Alicí jdeme ke stanici metra. Je dost zima, aby začalo sněžit, ale místo toho se musíme spokojit jen s namrzlejma chodníkama a ledovým větrem. Je už tma, ale tichý ulice jsou dobře osvětlený a pro případ, že by někdo usoudil, že představujeme snadnou kořist, se uklidňuju faktem, že dokážu běžet rychleji než Alice.

Ta vystoupí na Notting Hill Gate, aby se sešla s přáteli, a popřeje mi štěstí s Robertem. Myslí si, že odmítne. Myslí si, že jeho představa vánočního blaha je dát služebnictvu volno a tiše si číst vedle plápolajícího krbu s občasnou přestávkou, aby poděkoval za nový hedvábný pyžamo, který má už v osm večer na sobě. Když o něm mluví jako o Rabbiem z *Panství Downton*, směju se hlasitě, než bych měla. Ano, je tak trochu staromilec, ale jsem si skoro jistá, že by mohl potlačit jakýkoliv podovný zvyky, který by snad mohl mít, a udělat to pro mě. Nakonec jsem jeho přítelkyně.

Když se vrátím domů, Toby tam není, a tak se začnu svlíkat už v předsíni, protože moc dobře vím, že mám jenom pětáctýřicet minut, než mě Robert vyzvedne, takže se počítá každá vteřina. Protože mám v úmyslu vyčesat si vlasy, jak to měla Gemma Artertonová v časopise *Grazia*, co jsem viděla minulý týden, neplánuju si mýt vlasy; ale Toby mi zase čmajznul koupací čepici, a já si tak musím vlasy zabalit do igelitky z Tesca. V rámci multitaskingu si ve sprše pravou rukou čistím zuby, zároveň si levou holím nohy a přitom se říznu do kotníku, pak vyskočím ven a natpřím se tělovým mlíkem, který, doufejme, uschne, zatímco si budu dělat make-up. Robert vždycky chodí zatraceně brzo a nesnáší, když ho nechávám čekat. Je přesvědčenej, že *opožďovat se je slabost*, a jednou, až budeme svoji, mu hodlám vysvětlit, jak pitomé prohlášení to je.

Právě si nanáším druhou vrstvu řasenky, když zabzučí zvonek. Šest padesát pět – je tu brzy, jak jsem tušila, ale jsem připravená jít. Radostně ohlásím, že už jsem na cestě dolů, a naposledy se podívám do zrcadla. Vypadám žhavě: sofistikovaně, ale zároveň dost sexy, abych si byla jistá, že bude bezmocnej odolát čemukoliv, oč ho požádám.

V chodbě neochotně nastoupím do levýho výtahu, protože nechci nechat Roberta čekat, a výtah vpravo nevypadá, že by v dohledný době zastavil v našem patře. V kabelce mám parfém *Very Irrésistible* od Givenchy, a tak ho štědře rozstříkuju kolem sebe a modlím se, abych byla v přízemí co nejdřív. Když se otevrou dveře, spatřím Roberta stojícího zády ke mně, jak se vykecává s domovníkem; našťestí se neotočí včas, aby byl svědkem toho, jak

neohrabaně zakopnu o úplně prázdný místo. Trevor si toho očividně všiml, protože se uculuje. Tomu zmetkovi taky nic nejde.

„Ahoj, Roberte, můžeme jít?“ řeknu a položím mu ruku na rameno.

Otočí se a políbí mě na tvář. „Ano, mám hlad. Moc ti to sluší!“

„Ale, tyhle starý šaty?“ odpovím a sklopím pohled. „Na ty už mi ve skříni chvíli sedal prach. Zapomněla jsem, že je vůbec mám.“ To jsem ale lhářka. Tyhle značkový funglovky visely v ochranném vaku už od chvíle, co jsem si je koupila. Denně jsem se na ně chodila dívat, a možná jsem je jednou dokonce i políbila. Když musíte celej měsíc šetřit, abyste si mohli dovolit šaty, ty šaty jsou *všechno*.

„Pro tebe,“ řekne a podá mi kytici rudejch růží. Zazubím se. Robert si myslí, že kytky jsou vyhozený peníze, ale ví, jak moc je miluju.

„Jsou dokonalý,“ odpovím a přivoním k nim. „Trevore, můžete mi je nechat u sebe, než se vrátím domů?“

Trevor kývne a odnese růže do svého kutlochu, zatímco já se zavěším do Roberta a společně se vydáme ven.

Nastoupíme do jeho mercedesu a vyrazíme směrem k restauraci. Rád poslouchá Nickelback a bůhvíproč si myslí, že je přijatelný nechat to hrát, když jsou v autě i jiní lidi, ale nechám to plavat, protože mám mnohem důležitější věci na starosti. Přesto Nickelback: To jako vážně?

„Takže jsi měl teda dobrý víkend?“ zašvitořím, abych mu ukázala, že už netrucuju. „Poslala jsem ti pár textovek; dostal jsi je?“

„Obávám se, že ne,“ odpoví. „Signál tam nebyl zrovna nic moc. Práce byla zkrátka práce, však víš – obvyklé nesmysly. Nebudu tě tím unavovat. A co ty? Hezký víkend?“

„Byl prima,“ odkašlu si. „Ve skutečnosti jsem měla zajímavěj telefonát s matkou. No, říkám zajímavěj, ale byl víc stresující, než –“
„Jsme tady.“

Podívám se z okna. Přejeli jsme kousek přes ulici k nedávno otevřené Durand's, pojmenované po francouzský šéfkuchařce Chloé Durandové, slavný díky jejímu dlouhému seznamu celebrit, který hostila, a zrovna tak slavnému příteli, automobilovému závodníkovi Hugovi.

„To bylo rychlý! Mohli jsme jít pěšky!“ podotknu a rozepnu si pás.

Robert vypne motor a otočí se, aby se na mě podíval. „Nekoupil jsem si tohle auto, abych chodil pěšky, drahá. A teď, cos to říkala?“

„Cože?“

„Tvůj telefonický hovor?“

„Ale to nic,“ zalžu. „Tady to vypadá hezky. Můžeme dovnitř?“

„Za vteřinku,“ odpoví, nakloní se ke mně a políbí mě. Robert má tenký rty a jeho polibky jsou decentní, skoro dvorný, jako to líbání bez jazyka ve filmech z padesátek, než musí někdo v úžasném klobouku nastoupit do vlaku. Po pár vteřinách mi zmáčkne koleno a řekne: „Pojďme. Nechci se opozdit.“

Mně by nevadilo se opozdit, pomyslím si. Právě mě někdo políbil a jídlo je to poslední, na co myslím. Chci zapomenout na večeři a nechat ho, aby mě nasměroval rovnou do postele, nebo mě alespoň povalil na zadní sedačku, ale on už otevřel dveře. Silnej závan studenýho větru mi foukl přímo pod sukni a povážlivě mi zchladil podvozek.

Přehodím si šál kolem ramen a společně se vydáme přes ulici přímo do davu rozdováděnejch kancelářskejch krys, který jsou asi

tak jeden koktejl Jägerbomb od policejního zásahu. Robert mumlá něco o zatracených vánočních večírcích a razí nám mezi těma ožralama cestu do tepla v Durand's.

Číšnice nás usadí uprostřed nabitý, ale útulný restaurace. Stoly jsou prostřeny plátěnejma ubrusama, uprostřed s malým zeleným čtvercem potištěným cesmínovejma listama, a stříbrnejma příborama; v rohu stojí velikej vánoční stromeček, decentně zlatobíle ozdobenej. Robert objedná vodu a otevře vinnej lístek. „Co třeba láhev dobrého Chardonnay?“ zjišťuje a přejíždí pohledem stránku. „Vyhovovalo by ti?“

„Ano, ale když máš auto, není třeba brát celou láhev. Můžu si objednávat po skleničkách.“ Podívám se na jídelní lístek a rovnou přeskakuju cokoliv, co má něco společného s hlemýžděma nebo žábama.

„Nesmysl; Vic z kanceláře si ho za chvíli vyzvedne. Nechá mi ho doma. Pojdme si dát láhev Chablis. Myslím, že se bude ke pstruhovi dobře hodit.“

V podstatě, když jde o výběr vína, můj myšlenkový proces vypadá asi takhle:

Je v nabídce?

Kolik má procent?

Kašlu na to – ať přinesou dvě.

„Cokoliv vybereš, bude určitě dobré,“ odpovím a uleví se mi, že bude taky pít; možná pak bude vstřícnější mý vánoční žádosti.

Robert objedná víno a omluví se, aby si došel na toaletu, zatímco já dál zírám do jídelního lístku a nakonec se rozhodnu pro vepřový s lanýžovou omáčkou. Cítím se trochu rozčarováná, že nemají

v nabídce zapečený sendviče Croque monsieur. Ty bych mohla jíst, jak je den dlouhej. Někdy je mi líto šéfkuchařů. Stráví hodiny plánováním komplikovanejších menu a pokrmů za použití obskurních ingrediencí a pak se ukážou lidem jako já a dychtí v podstatě po sýrovém toustu.

Když se Robert vrátí ke stolu, všimnu si, že má oblek, košili i tvář bez poskvrnky, bez jediného zmačkaného místa, navzdory tomu, že právě skončil v práci. Vypadá pozoruhodně svěží a je moc hezkej. Snadno si dokážu představit, že bych s ním zestárla a možná měla i děti. Tenhle muž přesně ví, co od života chce, a to je osvěžující. Ačkoliv je to starší chlap, disponuje řadou pozitivních věcí. Jistě, mladší muži, jako je Evan, můžou být na pohled strašně fajn, s těma špinavě blond vlasama, modrejma očima a fyzičkou, ale Robert je hezký takovým rafinovaným, vypulírovaným způsobem ve stylu Jona Hamma, a –

„Emily?“

„Ano?“

„Ptal jsem se tě, jestli jsi připravená si objednat. Bylas na míle daleko. Je všechno v pořádku?“

Neslyšela jsem ani slovo. „Promiň, jsem tu. Jen to byl dlouhý den. Ano, dám si Hamma, díky.“

„Cože?“

„Vepřový! To vepřový.“

Přivolá servírku zpátky, aby objednal, a já se sladce usmívám a celou dobu si představuju, jak dokopu zasraného Evana Granta až na mořské dno.

O hodinu a jedenáct minut později jsme ponořeni v hluboký konverzaci. Probrali jsme moji práci, jeho práci, ty časy, kdy

šnorchoval na Tahiti a jeho expřítelkyně ječela, kdykoliv se dostala moc blízko k rybě, a jak ten chlap na druhý straně místnosti opravdu, ale opravdu vypadá jako Benedict Cumberbatch, kterýho já zbožňuju, ale Robert si myslí, že je přeceňovanej. Objednali jsme si další láhev vína a mazlili se pod stolem nohama a já se teď cítím nádherně líznutá a připravená nadnést téma Vánoc.

„Táááákže, Vánoce jsou teda za dveřma!“ Možná až moc líznutá. A nejspíš i podrazák. „Tedy, myslím, jsou brzy. Ve skutečnosti *hodně* brzy.“

„Já vím,“ odpoví a narovná si příbor. „Budeme si tenhle rok dávat dárky?“

„Tenhle rok? No, je to náš první společnej rok, takže bych řekla, že jo.“

Budeme si dávat dárky? Co je tohle za pitomou otázku? Cítím se trochu ublížená. Už jsem mu koupila černou košili od Armaniho, která šla rovnou z kreditky, protože celej můj rozpočet padl na tyhle šaty.

„Ach, ale jistě. Promiň. Ignoruj mě – nevím, na co jsem myslel. Promiň; pokračuj.“

„Takže...“ navážu a zoufale přemýšlím, jak tu prosbu do hovoru napasovat. „Budete mít v práci vánoční večírek? Moc ráda bych se seznámila s tvými kolegy!“

„Měli jsme ho minulý týden,“ odpoví. „Ne, netrucuj, bylo to jen obyčejné jídlo o třech chodech a jenom pro zaměstnance. A moji kolegové jsou stejně všichni nudní.“

Óóóch. Robert je vůči mý našpulený puse důvěřivě bezmocnej; nemůže vystát vidět mě nešťastnou. „No, to možná jsou, ale já bych

se stejně s některými ráda setkala,“ řeknu zklamaně. „Uvědom si, že jsme spolu už osm měsíců, a já si nevzpomínám, že bych kdy potkala některého ze tvých přátel nebo kolegů.“

„Potkala jsi Geoffa,“ odpoví rychle. „Vzpomeň si. Narazili jsme na něj v Ivy.“

„Ten chlápek, cos na něj mával, když jsme odcházeli? To se těžko počítá. Jsme pár, Roberte. Měli bychom dělat společný věci, jako jiný páry... s jinejma lidma...“

„Jako co?“ zeptá se. „Po čem tvé roztomilé srdíčko touží?“

A máme to: „Hm, já nevím – třeba večírky a večere s přáteli, nebo se sejít s kamarády na oběd, nebo...“

Kývne. „No, jsem si jistý, že bychom mohli domluvit ně –“

„Nebo Vánoce s mojí rodinou?“

„Promiň, prosím?“

„Mohli bychom strávit Vánoce s mojí rodinou – v Borders.“

Dívá se na mě, jako bych právě vynalezla úplně nověj jazyk, ale já pokračuju:

„Pět dní plnejch zábavy ve Skotsku. Co ty na to?“

Položí sklenici vína a usměje se, ale vypadá rozpačitě. Mám srdce až v krku. Konečně promluví.

„Nemyslím si, že je to pro mě možné. Na Štědrý den budu pracovat a pak –“

„Tak na tebe můžu počkat a pojedeme po práci. Budu řídit; ty můžeš odpočívat.“

„Všechno je teď zrovna trochu jako na vodě a –“

„Znamenalo by to hodně, kdybys jel – strašně rádi by se s tebou seznámili!“ Pořád to nevzdávám. Bože, jsem přesně jako moje matka.

„A tvoje rodiče můžeme navštívit, až se vrátíme zpátky,“ pokračuju a zoufale se snažím ho nepopadnout za límec a nevysvětlovat, že už tři roky nebyly Vánoce, kdy bych nebyla černá ovce, a on tý mizérii může zatnout tipec, když mi udělá laskavost.

Po krátkým tichu, během kterýho se zdá, jako by mi zíral na pravou botu, řekne: „Jistě. Proč ne? Jestli tě to udělá šťastnou, pak ať jsou to Vánoce ve Skotsku.“

Malinko vypísknu a zacpu mu pusu divokým polibkem, abych zabránila jakýmkoliv druhu okamžitého ústupu. „Och, děkuji ti! To bude taková zábava!“

Kývne a dá si další doušek vína. Řekla bych, že tím posledním prohlášením si je stejně nejistej jako já.

„Moje rodina dokáže být trošku nekonvenční, ale cí není, víd? Jsou neškodní, vážně; spíš excentričtí než divní...“ Měla bych radši hned sklapnout, než nám to oběma vymluvím.

Robert mávne na servírku. „Zaplatíme.“

Uff, pozdě – plánuje zdrhnout. „Aha. Jistě. Fajn. Ty nechceš dezert?“ zeptám se. „Protože jsem v jídelním lístku zahlédla levandulovou zmrzlinu a můžeme naplánovat, jak –“

„Nemám chuť na zmrzlinu, Emily.“ Nakloní se dopředu a diskrétně pohne rukou pod stolem. „Moje chutě směřují jinam.“ Cítím, jak mi jeho dlaň klouže po vnitřní straně stehna nahoru. Buď je neuvěřitelně nadrženej, nebo neuvěřitelně dychtívej změnit téma. Obojí mi vyhovuje. „Dojdu pro kabáty.“

Venku si zavoláme taxi, který nás odveze do Robertova bytu ve Vauxhallu, a cestou se na zadní sedačce muchlujem jako dva pubertáci: ruce úplně všude, nemotorný tápání bez ohledu na

mračícího se řidiče, kterej už bezpochyby musel vidět i horší věci. Jakmile jsme uvnitř bytu a Robert zavře dveře, jeho pusa se ode mě neodlepí ani cestou do ložnice. Líbáme se v krátký chodbičce obložený falešnýma cihlama, skrz obývár s LCD krbem umístěným pod velikánskou televizí, a konečně se dopotácíme do jeho naklizený bílý ložnice s postelí královskéjch rozměrů a oknem od podlahy až ke stropu s výhledem na Temži, ze kterýho nikdy nepřestanu mít požitek.

„Zbožňuju tě,“ zašeptá, nosem se mi přitulí ke krku a rukama mi vjede pod šaty. Sáhnu dopředu k jeho rozkroku. Zasténá. „Jsi můj malý skotácký skřítek.“

Skřítek? Měřím skoro metr osmdesát.

„Vážně není moudrý v takový situaci člověka urážet,“ zašeptám, „zvlášť když drží ruku na tvým ptákoví.“

Rozesměje se a otočí mě. „Ó, my máme kuráž! Cítíš se hanbatě, Emily?“

Ach Bože, a už jsou tu jeho řeči. V každým jiným ohledu je tak úžasnej a vnímavej, že nemám to srdce mu říct, co si myslím o jeho kecech – že jsou směšný. Nemám to srdce pohanět mu něco, z čeho má očividně požitek. A tak místo toho jen kývnu.

„Já vím, že ano, protože ty rudé boty... Víš, proč sis je vzala...“

Protože jsem elegantní jako hrom, proto.

Jeden rychlej pohyb a postranní zip je dole a šaty na podlaze. Uf – moje nádherný šaty. Je mi jasný, že říct si o pauzu, abych je mohla pověsit na dveře, by byl zabiják vášně, a tak je jemně nohou odsunu stranou a doufám, že se nedostanou do styku s žádnými poletujícími tělesnými tekutinami. Teď si Robert rozepíná zip

a zároveň obdivuje moje spodní prádlo – červeno černou soupravu od Victoria's Secret s krajkovým lemem a mašličkou na zadku. Nejspíš si myslí, že takhle chodím oblíkaná pořád; rozhodně netuší, že jsem převážnou část dne strávila s neholenejma nohama a v nelaidející zašedlý podprsence a kalhotkách, legínách a tunice s halabala zašitou dírou na loktu.

Lehnu si na postel na záda a vzepřu se na loktech, zatímco on se zbavuje zbytku oblečení, a jak si spěšně stahuje ponožky, mumlá si něco o tom, že si mě pěkně ohne. Stáhne si bílý boxerky a já celkem jasně vidím, jak vzrušený už je, ale než to stačím okomentovat, je na mně, stahuje mi spodní prádlo a trvá na tom, abych se nezouvala z důvodů, který zdusí fakt, že už má obličej mezi mýma nohama.

Co jsme spolu začali chodit, spala jsem s Robertem už alespoň třicetkrát, a jsou jenom dvě věci, který mi jdou na nervy: ty řeči (očividně) a skutečnost, že jeho předejhra je naprosto mizerná. Vysvětlovala jsem mu, že s tak velkým nádobíčkem to znamená rozdíl mezi skvělým sexem a vejletem na pohotovost, ale mám pocit, že si tu řeč budeme muset zopakovat. Nicméně nejsem ochotná nechat takovou maličkost jako pohmožděnej vnitřek stát v cestě ani dvojitému příjmení, ani štěstí na exoticejch líbánekách s tímhle krásným, slušně vydělávajícím a stabilním mužem.

Je skoro jedna ráno, když si volám taxík. Mohla bych přespát, ale zítra je škola a já nemůžu přijít do práce ve večerních šatech a rudejch lodičkách, jimž jsem teď náramně vděčná, že jsou z lakovaného kůže a dají se snadno otřít. Robert je pořád v posteli a ospalej, ale drží se vzhůru, dokud neodejdu. Stojím u okna, kartáčuju si vlasy a dívám se na tmavou řeku.

„Máš takový štěstí, že máš tenhle výhled,“ povzdechnu si. „Je okouzlující.“

„Musím souhlasit,“ odpoví zpoza mě. „Ta tvoje prdelka je vážně kus.“

„Ale! Mluvím vážně! Mně krásnej výhled moc chybí. Ze svýho bytu se dívám na pouliční ruch a špinavý okna. Víš, vyrostla jsem uprostřed polí a kopců a s oblohou, na který jsi mohl v noci jasně vidět hvězdy. Nejsem si jistá, jestli to vůbec snese srovnání – dokonce ani tenhle výhled ne.“

„Ale no tak. Tohle je Londýn,“ směje se. „Nikde není líp. Máme architekturu. Máme zclacené střechy. Máme budovu MI5. Můžeme se dívat, kde žijí špióni.“

Začne mi zvonit telefon. „To je můj taxík. No, až navštívíš Skotsko, pochopíš, jak to myslím. Budeš ho milovat, to jsem si jistá.“ Skočím na postel a políbím ho na rozloučenou.

„Pochybuj,“ mrkne. „Je plné Skotáků.“

„Chovej se slušně!“ zasměju se a žertem ho plácnu přes nohy. „Zítra mi zavolej.“

„No, jasňačka!“ odpoví, právě když zavírám dveře do ložnice, a já zařvu: „Proč nikdo nedokáže napodobit skotskej přízvuk pořádně?!“

Robertův dům je v každým směru na míle vejš než můj. Pro začátek výtah přijede světelnou rychlostí a voní, jako by ho právě uklidili. Má soukromý podzemní parkoviště a nesmíme zapomenout na správce, kterej mě oslovuje madam a sedí za luxusním stolem, ne v nějakým bedýnkovým kutlochu, kterej připomíná příjem na pohotovosti a je cítit jako stará čínská nudlová polívka. Nejsem

si úplně jistá, jestli ten byt vlastní Robert nebo jeho společnost, ale při londýnskejších cenách to v každém případě nebude míň než příšerně drahý. Za nájem, kterej platím za sdílenej byt, bych si mohla v Newton Mearns dovolit hypotéku na bungalov se třema ložnicema, zadní zahradou a soukromou příjezdovkou. Ne, že bych si to vyhledávala nebo tak něco.

Vyzvednu si od Trevora růže a cestou nahoru se usmívám. Když vejdu do bytu, slyším matně Tobyho televizi. U vchodovejch dveří se neválejí halabala odkopnutý Aliciny motorkářský boty, takže usoudím, že na rozdíl ode mě se ještě nedostala domů. Zavřu se v pokoji, stáhnou si šaty a slavnostně se zapřísáhnu, že se osprchuju ráno, ale teď jsem úplně mrtvá. V přilehlý koupelně v umyvadle natočím trochu vody pro kytky, pak na sebe hodím starý tričko a nastavím si budíka. Vděčně vlezu do postele a zachumlám se do deky.

Jak mi pomalu padají víčka, procházím si v duchu všechno, co se ten den stalo. Navzdory Robertovým hloupým xenofobním rýpancům na konci to byl nádhernej den. A co je nejdůležitější, souhlasil, že se mnou pojede na Vánoce domů! Zvítězila jsem! Nikdy jsem se necítila tak radostně za celej... Co to sakra je? Potmě si sednu a nastražím uši: tichý zadunění, který se opakuje a je čím dál hlasitější, zrovna jako to povědomý kvičení z minulý noci. To si snad ze mě kurva děláte srandu. Potřebuju se vyspat! Seberu z podlahy botu, hlasitě třikrát zabuším do zdi a zařvu z plnejch plic: „ZAVŘETE KURVA HUBU!“ Pak popadnu vatový polštářky a narvu si je do uší tak pevně, jak dokážu. Přísahám, že toho kluka zabiju.

4. kapitola

Probudí mě Alice, která mnou třese jako jabloní a pohybuje pusou. Vytáhne mi z uší moje improvizovaný ucpávky a informuje mě, že je skoro půl sedmý a že jsem zaspala budíka, takže z postele vyletím rychlostí obvyklou jenom pro chrty na dostihový dráze. Tohle je přesně důvod, proč špunty do uší nepoužívám. Protože sprchu nestíhám, rychle se umyju u umyvadla a pak z nočního stolku popadnu čistý spodní prádlo, zatímco mi Alice sděluje, že mi udělala kafe a že musíme za čtvrt hodiny vypadnout.

„Už teď je mrtvej,“ mumlám a tahám ze skříně černý kalhoty. „Utrhnu mu hlavu a nacpu mu ji do... Ne, zaškrtnu ho jeho vlastním –“

„S kým to mluvíš?“

Otočím se a vidím Tobyho, kterej se na mě zubí. „Cože? S nikým, jen plánuju sousedovo úmrtí. Kruci, už je tak pozdě; můžeš mi podat tu červenou halenku...? Ne. Ježíši! To je růžová, Toby; ta červená je na druhý straně!“

Podá mi vršek a honem uhání zpátky ke dveřím. „Jsi zlá, když zaspíš. Hodně štěstí s tím atentátem; jen se nenech chytit.“

„I kdyby, je mi to fuk,“ odpovím. „Vsadím se, že v lochu bych spala jak mimino. Přísahala bych, že vrahové a bankovní lupiči nedělají takovej kravál jako ten zmrď odvedle.“

Pořád ještě brblám a Toby bere roha a mizí do kuchyně, kam za ním můj hněv nemůže. Popadnu z prádelníku taštičku s make-upem, že se trochu vylepším, až se dostanu do školy. S náskokem dvou minut dorazím k netrpělivý Alici u otevřené dveří na chodbu.

Jsem připravená na zúčtování, jestli se Evan objeví v výtahů, ale nestane se tak. Usoudím, že buď ještě tvrdě spí, nebo si vybírá na seznamce holky, který nemají ponětí, že se budou nejspíš počítat mezi civilní ztráty, až mu vyhodím byt do povětří.

Sleduju Alici, jak si natahuje na hlavu vlněnou čepici a zapíná si kabát až ke krku. Vypadá stejně vyčerpaná jako já.

„V kolik ses dostala domů?“

Chvilí o tý otázce uvažuje a pak se zamračí.

„Strašně pozdě. Když zavřeli bar, šli jsme ještě k Daisy do bytu a ona měla čokoládový Bailey's. Myslím, že jsem ho vypila celý. Jestli se v metru pobliju, neopouštěj mě.“

„Já zase tak strašně páchnu po sexu, než abych si všimla... Jo, mimochodem, požádala jsem Roberta.“

„O cos ho požádala?“

Dveře výtahu se otevřou. Nechám ji vejít první a čekám, až jí to docvakne.

„A JO! VÁNOCE!“

Docvaklo.

„Řekl ano, že jo? Musel, jinak bys měla dvakrát tak špatnou náladu.“

„Řekl!“ odpovím nadšeně. „Oficiálně беру svého přítele domů na Vánoce. Jediný, co teď potřebuju, je promluvit si s mojí rodinou a ujistit se, že se budou chovat, jak nejlíp svedou.“

Rozesměje se. „Šance na úspěch?“

„Hmm. Spíš se to všechno podělá.“

„Bude to v pohodě,“ šťouchne do mě. „Přestaň si dělat starosti.“

Má pravdu. Potřebuju se sebrat. Musím k tomu přistupovat pozitivním, dospělým způsobem. Jediný, co můžu udělat, je ujistit se, aby pochopili, jak je pro mě Robert důležitý, a poprosit je, aby byli milí.

Jakmile jsme venku, opatrně se suneme po zledovatělejších chodnících směrem k metru. Teplota klesla kamsi ke kurevský Sibiři a každej, koho vidím, je zachumlanej do vrstev vlny a mrzutej. Nicméně mi studenej vzduch trochu pročistí hlavu a já se začínám uklidňovat a přemýšlet racionálněji.

„Robert není jako Tomas, co?“

„No jo,“ souhlasí Alice a zavěsí se do mě, když opatrně překračuje černej led. „Tomas byl mnohem menší.“

„A Robert se musí pravděpodobně potýkat s těžko zvladatelným lidma denně, takže zvládnout moji rodinu pro něj bude brnkačka,“ pokračuju.

„Dobřej postřeh... a – kdo ví, Emily – třeba si navzájem vážně padnou do oka? Čekáš to nejhorší. Třeba se do sebe zamilují na první pohled. Možná ho budou mít raději než tebe.“

„To mě nenapadlo. Ale JO! To by se mohlo stát!“

Najednou zjišťuju, že se při chůzi přímo vznáším.

„Před náma je obří zamrzlá louže, Em.“

„Áááách! Možná můj táta s bráchou vezmou Roberta mezi místní na pivo? Taky můžeme na dlouhý procházku po okolí.“

„Emily, dívej se –“

„A možná, *možná* se z toho prostě vyklube ten nejkrásnější čas –“

Alice se pusť mý ruky, právě když moje nohy opustí chodník a já s pořádným žuchnutím dopadnu na zem. Kolemjdoucí žena za mě udělá *au*.

„Kruci – jsi v pořádku?!“

Podívám se na Alici, která se snaží zjistit, jestli jsem se nezranila, než se začne řehtat. „Tohle je znamení,“ prohlásím, když mi pomáhá na nohy. „To je předzvěst!“

„Ne, Emily, to není předzvěst. To je náledí a gravitace. Seš si jistá, že jsi v pořádku? To bylo velkolepý.“

„Myslím, že jsem si narazila prdel.“

Popadne mě v podpaží a ochotně mě podpírá, dokud se mi do zadku nevrátí cit a nedokážu se pohybovat bez pomoci. Dokonce ještě u školních vrat se mi pořád směje. Já, na druhou stranu, mám ohavnej pocit, že tohle je jen ochutnávka toho, jakěj velkolepej průser mě čeká přes Vánoce. Jsem odsouzená k zániku.

Do oběda mi konečně rozmrzne zadnice a já se poté, co spořádám šunkovou rolku z kantýny, rozhodnu, že je pravej čas zavolat Ioně a popovídat si s ní, protože dnešek už stejně asi nemůže být horší. Ve sborovně je moc rušno, a tak dokulhám zpátky do své třídy. Hodím si nohy na stůl a čekám, až se ozve sestřin konejšivej a klidnej hlas.

„Konečně! Kde do prdele seš, Emily?! Volala jsem ti kurva aspoň desetkrát!“

Nebo taky ne.

„Taky tě ráda slyším, Iono.“

Ionin způsob telefonování je horší, než by se vám líbilo. Vlastně jsou její způsoby obecně víc než nepříjemný. Je panovačná, arogantní, netrpělivá a má znepokojivý odpor k lidem, který otevřeně nakupují v Primarku.

„No?“ vzteká se. „Kdo to je? Zasvěť mě.“

„No dobře, klídek, Craigu Davide. Neměly bychom si nejdřív pokecat, než mě začneš vyslyšet?“

„Ne. Za pět minut mám schůzku. Spust.“

„Takže žádný tlak, jo? Fajn. Jmenuje se Robert. Je z Londýna –“

„Zaměstnání?“

„Jo, pracuje v marketingu a –“

„Auto?“

„Mercedes.“

„Fajn. Nějaké děti?“

„Ne... Iono, ty jedeš podle seznamu?“

„Cože? Ne.“

To teda rozhodně ano.

„Fajn, žádný děti. To je dobře.“

„Proč je to dobře?“

„Protože děti jinech lidí jsou nesnesitelný.“

„Ty jsi nesnesitelná.“

„Máma říká, že přijede na Vánoce. Seš si tím jistá? Víš, jaký táta s mámou jsou.“

Hlasitě se rozesměje. „Iono, já vím, jaký vy *všichni* jste, a to je důvod, proč mi musíte slíbit, že budete hodný. Já ho mám vážně, *vážně* ráda. Je neuvěřitelný a –“

„Počkej, není něco jako Tomas, že ne? Ten se mi nelíbil.“

„Vážně?! To bych nikdy neuhádla,“ odpovím úsečně. „Ne, je úplně jinej. O hodně vyšší.“

„To doufám. Ty sis nikdy neuměla pořádně vybrat chlapa.“

Jsem asi tak pět vteřin od toho, abych začala hlavou bušit o stůl. Ani ten pád na ledu ráno nebyl tak bolestivej jako tohle.

„Koukej, hlavně mi slib, že se budete chovat slušně,“ škemrám. „Ty i ten tvůj manžel. Je zrovna tak přehnaně kritickéj jako ty.“

Graham a Iona se seznámili na Edinburské univerzitě, kde byli oba členy bridžového klubu a sdíleli společnej zájem o salsu. Líp byste to ani nevymysleli. Zatímco ona nenávidí Primark, on má neuvěřitelnou nechuť k IKEA... a tlustejm lidem... a pouličním muzikantům, veřejnejm sbírkám, Facebooku, reality show, tetování, dětem a kočkám. Je to opravdovej skvost.

„Och, Graham to letos nezvládne. Jeho společnost se má sloučit s nějakou americkou firmou, takže bude celý týden tam.“

„A ty nejedeš s ním?“

„Bože můj, ne. Ty lety přes oceán jsou strašně dlouhý a kromě toho se těším, že strávím nějaký čas se svou sestřičkou.“

Chvíli mi trvá vzpomenout si, že mluví o mně.

„Tak budeš na něj hodná? Je to pro mě důležitý.“

„Podívej, musím běžet, Emily, ale uvidím se s tebou a s tím tvým panem Záhadným čtyřiaadvacátýho.“

„On není záhad –“

Zavěšila. Teď se cítím ještě vyčerpanější než kdykoliv předtím. Sotva vyslechla jediný slovo, co jsem řekla, a vůbec si nedělám naděje, že by udělala, oč jsem ji prosila, a to pořád ještě musím stejnej